

постоянствувала да не рачи да ви земе, уморете њъ съ мѣченія за да ся научѣтъ и другытъ и да ся покоряватъ на хотѣніята ви. Вый ще ся обезчестите, ако ся разчуе, че проста една дѣвица ви противостои, и сичкытъ ви подданныцы ще забораваѣтъ вече да ви слугувать. — „Но, рѣче Любка, не щѣ ли ся обезчестѣ, ако заповѣдамъ да умрѣ една невинна душа? Защото Зефира конечно неповинна, да стане жертва. — Неможе да бѣде никакъ неповиненъ онзи които отричѣ да испълни желаніята ви, и прѣдполагамъ, че ще направите неправедно съ туй, ако научите свѣта, че му е дозволено по нѣгогажъ да оставя страхопочитаніето и да ви противорѣчи.“ Дворянинътъ познаваше слобостѣтъ на Любка, и като му ся показа, че го е страхъ за да не бы да ся умали нѣговата власть, направи голѣмо впечатленіе на царя, който удуши такава сгодна приликѣ, която му даваше причинѣ да ся поправи.

Той рѣши да отиде вечерѣта самъ въ одаѣжѣ на овчаркѣтъ и да ѡмѣчи, ако бы постоянствувала да отричѣ вѣнчаніето си съ него. Братѣтъ помлѣко на Любка, който ся още боеше, да ли ще може да го подбуди на туй, събра троица другы млади господа ры сѣщо тѣй лоши, като него, за да вечерѣтъ съ царя. Тѣзи челоуѣцы успѣхѣ да размѣтѣтъ ума на Любка, като му дадохѣ да ніе много; на вечерѣтъ тѣ раздразнихѣ гнѣва му противъ Зефирѣ и го засрамихѣ за слобостѣтъ, която имаше за неѣ толко, щото той скочи като бѣсенъ и ся заклѣ или да ѡнаправи да ся покори, или да ѡпродаде утрѣ като робинѣ.

Като влѣзе Любка въ собѣжѣ, дѣто бѣше дѣвойката твърдѣ ся уплаши, като ѡненамѣри тамо, а